DE AMBTENAAR

A.N.A.A.B. ARUBA

Maandblad van de Algemeen Nederlands Antilliaanse Ambtenarenbond Aruba

4DE JAARGANG No. 3 NOVEMBER 1967

EENDRACHT MAAKT MACHT

Helpt mede uw bond sterk te maken

WERF NU DAT NIEUWE LID

WERF NU DAT LID

In verband met onze ledenwerfactie verzoeken wij onze leden deze bladzijde aan een collega, die nog geen lid van de bond is, te willen geven.
Op verzoek zijn losse bladzijden bij de secretaris verkrijgbaar.
Algemene Nederlands-Antilliaanse-
Ambtenarenbond Aruba.
A.N.A.A.A.B.-Aruba.

Secretariaat :
J. LAMENS
Balashi 81.

L. S.

Hoewel U werkzaam bent als ambtenaar, bent U tot op heden nog geen lid van onze Bond.
Dat organisatie in deze tijd hard nodig is om de belangen der werknemers te behartigen blijkt wel uit de oprichting van allerlei werknemersbonden.

De Algemene Nederlands-Antilliaanse Ambtenaren Bond Aruba behartigt reeds meer dan 25 jaar de belangen van de ambtenaren op Aruba en telt ruim 700 leden. Dat kunnen er echter nog veel meer worden als alle ambtenaren zich aansluiten.

Teneinde zo sterk mogelijk te staan is het dringend noodzakelijk, dat alle ambtenaren, dus OOK U, die nog geen lid zijn van de Bond, zich als zodanig opgeven door middel van onderstaande formulier.

Wij maken het U reuze gemakkelijk. U wordt niet geplaagd door een kwitantieloper, want de contributie wordt meestal in de eerste drie maanden van het jaar, dus in de belastingvrije maanden, op Uw salaris ingehouden.

De contributie van onze Bond bedraagt :
Bij een basisbezoldiging van :

Tot f. 2000,00	f. 6,00 per jaar.
van f. 2000,00 tot f. 3000,00	f. 9,00 per jaar.
van f. 3000,00 tot f. 4000,00	f. 12,00 per jaar.
van f. 4000,00 tot f. 6000,00	f. 15,00 per jaar.
f. 6000,00 of meer	f. 18,00 per jaar.

De contributie is wel altijd voor een heel jaar verschuldigd.

Daarvoor in de plaats krijgt U :

1. Een steeds betere belangenbehartiging doordat de bond groter wordt.
2. Elke maand ons maandblad "De Ambtenaar".
3. Bijstand, in bepaalde gevallen zelfs juridische bijstand, in de ogenblikken, dat U dat hard nodig kunt hebben.
4. Als U onmiddellijk de beide onderstaande strookjes invult en aan het secretariaat stuurt bent U gedurende 1967 gratis lid.

Gebruik deze gelegenheid en meldt U onmiddellijk als lid.

Het bestuur van A.N.A.A.B.-Aruba

Gelieve onderstande formulieren beide in te vullen en te ondertekenen, een is voor het Gouvernement en de andere voor onze administratie.

Ondergetekende : .... (naam)

Werkzaam bij : .... (dienst)

meldt zich als lid van de A.N.A.A.B. Aruba en verzoekt de contributie op zijn salaris te doen inhouden.

Basisbezoldiging : F. .... Aruba, ... 19

.... (handtekening)

Ondergetekende : .... (naam)

Werkzaam bij : .... (dienst)

meldt zich als lid van de A.N.A.A.B. Aruba en verzoekt de contributie op zijn salaris te doen inhouden.

Basisbezoldiging : F. .... Aruba, ... 19

.... (handtekening)

Aan het secretariaat

J. Lamens Balashi 81

Rapport van de commissie stakingsrecht van het Ambtenaren-centrum in Nederland SLOT

Degene, die zo redeneert, verliest uit het oog, dat in de bovenvermelde Universele verklaring over de rechten van de mens direct na het recht op rechtvaardige en goede arbeidsvoorwaarden en beloning, de artikelen volgen die aan de werkers een menswaardig bestaan verzekeren. * Het ligt in de aard der dingen om het leiden van een menswaardig bestaan hoger te schatten dan arbeid en het recht op arbeid.

Hieruit zou dan kunnen volgen dat bij gebrek aan en ter verkrijging van menswaardige levensomstandigheden het neerleggen van de arbeid als een geoorloofde inbreuk op de plicht tot en het recht op arbeid mag worden beschouwd. Een volgende conclusie is dan, dat slechts dan gestaakt mag worden, wanneer het inderdaad gaat om een inbreuk op menswaardige levensomstandigheden.

Blijft dan de mogelijkheid om normen te geven voor een menswaardig bestaan, welke immers naar plaats en tijd zullen verschillen, en om de objectieve gezaghebbende instantie te vinden, welke beoordeelt of in een concreet geval de arbeidsomstandigheden en -beloning al dan niet een menswaardig bestaan veroorloven.

De commissie is zich bewust hier — nog steeds sprekende over het stakingsrecht in het algemeen — in een problematiek verzeild te raken, waarvan de beantwoording niet tot haar taak behoort. De laatste is immers juist in de eerste plaats de problemen te stellen opdat een discussie daarover tot meningsvorming zal leiden.

Zo komt men, aannemende dat er een moreel recht op staking bestaat in geval een normale krachtinspanning in een passende betrekking geen menswaardig bestaan oplevert, tot de vraag tot wie zich de staking zal moeten of mogen richten, of — anders gezegd — wie „schuldig" is aan het bestaan van mensonwaardige arbeidsomstandigheden en -voorwaarden. Is dat de eigen werkgever, ook in geval er een collectieve arbeidsovereenkomst is gesloten ? Zijn in het laatste geval de collectieve werkgevers aansprakelijk of ook de werknemersvertegenwoordigers die mede partij waren in de C.A.O. ? Of is de hele gemeenschap, die blijkbaar sociale misstanden toeliet, aansprakelijk ?

Tegen wie ook gericht, een staking zal steeds schade berokkenen, in de eerste plaats meestal aan de eigen werkgever, doch ook aan de gehele gemeenschap. In het algemeen doordat werkkracht ongebruikt gelaten wordt. In het bijzonder, wanneer het voor de gemeenschap vitale bedrijven of bedrijfstakken betreft, waarbij een staking de gezondheid van de bevolking of de veiligheid van een staat in gevaar brengt. De vraag kan worden gesteld of in dergelijke gevallen het morele recht op staking niet teniet wordt gedaan door het recht van de gemeenschap op de arbeid van de betrokkenen.

Een andere vraag is of, ook al erkent men een recht op staking (n.l. ter verkrijging van een menswaardig bestaan), men van dit recht te allen tijde en bij voorrang op andere middelen gebruik mag maken, dan wel dat men het slechts als ultimum remedium, als àlle andere middelen (bijv. onderhandeling, arbitrage) zijn uitgeput, mag hanteren.

Deze vragen latende voor wat ze zijn zal de commissie, als werkhypothese aanvaardende, dat er een algemeen recht op staking bestaat, thans nagaan of het hanteren van dit recht door ambtenaren zich verdraagt met de ambtelijke status en, zo ja, of dit gevolgen moet hebben voor het materiële ambtenaren-recht.

V. Het overheidspersoneel en het stakingsrecht.

Wanneer de commissie in de titel van dit hoofdstuk niet het begrip ambtenaren, doch dat van overheidspersoneel gebruikt, doet zij dat welbewust. In de particuliere sector wordt de staking in het algemeen gehanteerd om in de contractuele verhouding tussen werknemer en werkgever een wijziging ten gunste van eerstgenoemden te bereiken, hetzij daadwerkelijk hetzij als stok achter de deur.

Verstaat men het begrip overheidspersoneel nu als omvattende zowel de ambtenaren als de arbeidscontracten (zij, die met de overheid een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht hebben gesloten), dan is het duidelijk, dat deze tweedeling ook van belang is bij bechouwen van de positie van het overheidspersoneel ten opzichte van het stakingsrecht.

De ambtenaar mist n.l., zulks in tegenstelling tot de arbeidscontractant, de contractuele verhouding met de werkgever. De ambtenaar kan, formeel gezien, de staking niet gebruiken als (potentieel) machtsmiddel bij onderhandelingen over de rechtspositie, omdat het ambtelijk dienstverband nu eenmaal niet contractueel is, niet gebaseerd is op onderhandelingen tussen juridisch gelijkwaardige partijen.

Het standpunt, dat de aanstelling tot ambtenaar een eenzijdige overheidsdaad is, moge formeel juist zijn, maar de aanvaarding van de aanstelling, en de daadwerkelijke indiensttreding door de ambtenaar, zijn toch essentiële elementen van de ambtelijke verhouding, welke aan haar totstandkoming een min of meer wederkerig karakter geven. **De redenering gaat echter op voor eventuele latere wijzigingen in de rechtspositie daar deze zonder beperking**

door de overheid aan haar ambtenaren kunnen worden opgelegd.

Een analoge redenering als bij de aanstelling, nl. dat de ambtenaar ontslag kan nemen, wanneer de arbeidsvoorwaarden hem niet (meer) bevallen, gaat niet op.

Een nieuw-benoemde geeft immers bij niet-aanvaarding van zijn aanstelling veel minder prijs dan een reeds in dienst zijnde ambtenaar, die inmiddels bepaalde rechten en uitzichten heeft gekregen, en ook anderszins misschien niet meer gemakkelijk elders aan de slag komt.

Voor de arbeidscontractanten ligt de zaak in principe anders, daar zij een contractuele verhouding hebben, waarover in beginsel op voet van gelijkheid kan worden onderhandeld. De praktijk is echter, dat over de rechtspositie van de arbeidscontractanten in het georganiseerde overleg voor ambtenaren overleg wordt gepleegd (niet onderhandeld) en wel meestal tegelijkertijd met overleg over gelijksoortige wijzigingen van de ambtelijke rechtspositie. Het onderscheid tussen ambtenaren en de arbeidsrecht betreft wordt hiermede in dit verband vrijwel tot nul gereduceerd.

Wel zou men zich kunnen voorstellen, dat de personeelsvertegenwoordiging in het georganiseerd overleg het stakingswapen zou gebruiken ter versterking van zijn positie in dat overleg. Men kan zich afvragen, of in dat geval niet hetzij, door het gebruiken van middelen, welke in een contractuele verhouding passen, de ambtelijke status wordt prijs gegeven, hetzij, door daadwerkelijk verzet tegen de overheid, met wie men een overlegsituatie heeft aanvaard ; en tot wie men in een zekere gezagverhouding staat, in zekere zin rebellie wordt gepleegd.

Het vraagstuk ambtenarenstakingsrecht is ook van de meer ethische zijde te benaderen.

Wanneer men zich, zoals de commissie, bewust is, dat de overheid een uitermate centrale en vitale plaats inneemt in onze samenleving, gericht op het bevorderen van de materiële en ideeële belangen van de bevolking in al haar geledingen, en wanneer men in het oog houdt, dat de aan deze plaats inherente dienende taak door ambtenaren wordt uitgevoerd, dan is het duidelijk, dat een staking, welke de overheid zou beletten haar centrale en vitale plaats te blijven innemen en haar dienende taak te blijven uitoefenen, de samenleving aan de rand van de chaos kan brengen.

Onontkoombaar rijst de vraag of een ambtenaar ter verkrijging van persoonlijk voordeel de gehele gemeenschap aan ernstige gevaren mag blootstellen. Des te klemmender mag dezelfde vraag worden gesteld aan een ambtenarenorganisatie. Zolang een ambtenaar nog de uitoefening van zijn functie als het dienen van de gemeenschap ziet, zal hij aan de hierboven gestelde vraag niet zonder meer voorbij mogen en kunnen gaan.

Een andere kant van de medaille is, naar de mening der commissie, dat van de overheid toch wel kan worden verlangd, dat zij door haar personeel goede arbeidvoorwaarden en -omstandigheden te bieden er voor zorgt, dat er niet te grote spanningen ontstaan, welke tot staking en derhalve tot stagnatie van de dienst kunnen leiden. Ten slotte rust de zorg van een ongestoorde voortgang van de overheidsdienst, zowel direct als indirect, in de eerste plaats bij die overheid zelve en niet (of althans in mindere mate en dan nog in afgeleide zin) bij haar personeel.

VI. Conclusies

Het vorenstaande nader in beschouwing genomen hebbende is de Commissie tot de volgende conclusies gekomen :

A. Het stakingsverbod voor o.m. het overheidspersoneel, zoals dat is neergelegd in de artiklen 358bis en 358quarter Wetboek van Strafrecht, kan gevoegelijk worden gemist en derhalve afgeschaft. De commissie wil hiervoor de volgende argumenten aanvoeren :

a. genoemde bepalingen vormen een typisch staaltje van gelegenheidswetgeving (de spoorwegstaking in 1904)
b. genoemde artikelen zijn in hun 60-jarig bestaan vrijwel nimmer toegepast ;
c. zij gelden behalve voor een deel van het personeel van het openbare vervoer alleen voor ambtenaren en hebben daardoor een discriminerend karakter ;
d. de preventieve werking welke nog van de artikelen zou kunnen uitgaan is in belangrijke mate ontkracht door het feitelijk buiten toepassing laten ervan ;
e. de overheid heeft in diverse rechtspositie-reglementen altijd nog de mogelijkheid tegen stakend overheidspersoneel op te treden. Zo stelt artikel 50, eerste lid van het Algemene Rijksambtenarenreglement dat, „de ambtenaar is gehouden de plichten uit zijn ambt voortvloeiende, nauwgezet en met ijver te vervullen en zich te gedragen, zoals een goed ambtenaar betaamt", terwijl in artikel 80, eerste lid, is bepaald, dat „de ambtenaar, die de hem opgelegde verplichtingen niet na-

komt of zich overigens aan plichtsverzuim schuldig maakt deswege disciplinair (kan) worden gestraft."

Volgens het tweede lid van laatstgenoemd artikel omvat plichtsverzuim zowel het overtreden van enig voorschrift als het doen of nalaten van iets, hetwelk een goed ambtenaar in gelijke omstandigheden behoort na te laten of te doen. Andere rechtspositieregelingen bevatten gelijksoortige en meestal gelijkluidende bepalingen. Daar de disciplinaire straffen gebruikelijk variëren van een berisping tot ontslag, heeft de overheid ook zonder de stakingsverbodbepalingen uit het Wetboek van Strafrecht nog genoeg middelen om stakende ambtenaren aan te pakken.

B. Zou de commissie dus het stakingsverbod voor het overheidspersoneel opgeheven willen zien, dit impliceert niet, dat zij aan dit personeel dan ook maar het stakingsrècht zou willen toekennen. Dit zou enerzijds het overheidspersoneel weliswaar in een gunstiger positie plaatsen dan het personeel van het particuliere bedrijf, maar anderzijds blijven ook bij afschaffing van de strafrechtelijke verbodsbepalingen, voor de ambtenaren nog altijd — en naar de mening van de commissie terecht — de ambtenarenrechtelijke gebodsbepalingen t.a.v. het zijn plicht doen zich verzetten tegen een uitdrukkelijke toekenning van het stakingsrecht.

De commissie stelt zich principieel op het standpunt, dat het stakingsrecht zich niet verdraagt met de positie van de overheidsdienaar.

Zij wil in dit verband wijzen op de centrale plaats welke de openbare dienst in ons maatschappelijk en economisch bestel inneemt. De openbare dienst is immers het apparaat, waardoor de overheid zich naar buiten manifesteerd, wanneer zij haar doeleinden verwezenlijkt en haar gezag handhaaft. De werkzaamheden in openbare dienst zijn primair, d.w.z. dat zij door het verschaffen van orde, veiligheid, communicatiemogelijkheid, zekerheid op alle mogelijk gebied, de omstandigheden schept, welke men een geordende maatschappij pleegt te noemen, buiten dewelke elke arbeid feitelijk vruchteloos is, zo niet onmogelijk is. De commissie is van opvatting, dat op grond van de primaire betekenis van de openbare dienst voor onze samenleving, het de dienaren van deze dienst niet vrij staat, terwille van hun particuliere belangen, deze voor de samenleving onmisbare dienst te stagneren.

De commissie trekt voor zich hieruit de consequentie dat het overheidspersoneel in Nederland terecht het stakingsrecht mist ; zij begeert dit recht onder de huidige omstandigheden voorshands ook niet en zou zelfs zover willen gaan om, ook al zou in Nederland het stakingsrecht algemeen aan werknemers worden toegekend, de ambtenaar van dit recht uit te zonderen.

C. Al ziet de commissie het stakingsrecht dus niet als een begeerlijke zaak, zij erkent wel, dat staking een machtsmiddel is, in de sociale strijd, dat het overheidspersoneel ontbeert en waarvan het ontbreken dit personeel in een minder krachtige positie tegenover zijn werkgever plaatst, dan bij het particuliere bedrijf het geval is. Thans, onder vigeur van het strafrechtelijke stakingsverbod is het overheidspersoneel in een slechtere positie. Bij intrekking van dit stakingsverbod, zoals hierboven bepleit, is er geen verschil meer met het personeel uit de privé-sector, omdat dan beide categorieën bij staking in gelijke mate ontslag riskeren. Zou er echter een regeling van het stakingsrecht komen, waarbij overheidspersoneel wordt uitgezonderd, dan is dit personeel, ook bij intrekking van het stakingsverbod, wat dit betreft weer in een verhoudingsgewijs slechtere positie.

De commissie meent, dat in laatstgenoemde situatie en in de situatie van heden de relatief ongunstiger positie voor het overheidspersoneel, nl. het ontbreken van de mogelijkheid „een vuist te maken", moet worden gecompenseerd en in het vlak, waar dit gebrek zich manifesteert : het georganiseerd overleg. Tegenover de particuliere werknemer, die in zijn sterke onderhandelingspositie de satking als laatste wapen altijd ter beschikking heeft, staat de ambtenaar in zijn principieel reeds zwakkere overleg (=advies) positie zonder enig wapen. Het enige wat hem, bij gebrek aan overeenstemming met de overheid-werkgever overblijft is een beroep op de volksvertegenwoordiging. Dit middel is in de praktijk echter ineffectief gebleken, daar het oordeel van de volksvertegenwoordiging vrijwel steeds door politieke motieven wordt beheerst. De commissie zou daarom ter compensatie van het ontbreken van enig wapen in de sociale strijd als sluitstuk op het georganiseerd overleg gaarne een regeling tot stand zien komen, waarbij in geval van een ernstig conflict tussen de beide overlegpartners dezen een beroep kunnen doen op het oordeel van een onafhankelijke instantie.

De commisie laat in het midden of dit een volwaardige arbitrage

moet zijn met bindend advies, dan wel een verlening van goede diensten door een college van wijze mannen.

Kort voor het afsluiten van haar rapport heeft de commissie kennis genomen van de nota over het georganiseerd overleg van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 13 oktober 1964. Deze wijst daarin op staatsrechtelijke gronden arbitrage af en acht slechts de instelling van een commissie ad hoc als resultaat van met de Staten-Generaal gevoerd overleg over overheidspersoneelsaangelegenheden, en nog bij exceptie, denkbaar.

Voorhands zou de commissie de werking van het aangekondigde overleg „nieuwe stijl" en van het gebruik dat eventueel van de hiervoor genoemde commissie ad hoc wordt gemaakt, willen afwachten. Stelt een en ander teleur, dan ontstaat een nieuwe situatie, die nader beraad noodzakelijk zal maken.

Haar conclusies resumerende komt de commissie tot het volgende advies :

a. het strafrechtelijk stakingsverbod voor ambtenaren dient te worden opgeheven ;
b. het stakingsrecht verdraagt zich niet met de ambtelijke positie ;
c. het stakingsrecht worde niet nagestreefd ;
d. ook bij algemene toekening van stakingsrecht, ware het overheidspersoneel daarvan uit te zonderen ;
e. ter compensatie van het ontbreken van machtsmiddelen tegenover de overheid-werkgeefster, worde bij ernstige conflictsituaties in het georganiseerd overleg door een onafhankelijke instantie bemiddeld.

BIJLAGE BIJ HET RAPPORT VAN DE COMMISSIE STAKINGSRECHT WETBOEK VAN STRAFRECHT

Artikel 358bis

De ambtenaar of eenig in het openbaar spoorwegverkeer voortdurend of tijdelijk werkzaam gesteld persoon, niet behorende tot het personeel van een spoorweg, waarop uitsluitend met beperkte snelheid wordt vervoerd, die, met het oogmerk om in de uitoefening van een openbaren dienst of in het openbaar spoorwegverkeer stremming te veroorzaken of te doen voortduren, nalaat of, op wettig gegeven last, weigert, werkzaamheden te verrichten, waartoe hij zich uitdrukkelijk of uit kracht van zijne dienstbetrekking heeft verbonden, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderdgulden.

Artikel 358ter

Indien twee of meer personen ten gevolge van samenspanning het misdrijf plegen in het vorig artikel omschreven, worden de schuldigen, zomede de leiders of aanleggers der samenspanning, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren.

Artikel 358quarter

Indien het oogmerk, bij artikel 358bis omschreven, wordt bereikt, wordt gevangenisstraf opgelegd :

in het geval van artikel 358bis van ten hoogste een jaar ;

in het geval van artikel 358ter van ten hoogste vier jaren.

PROTEST

In de slotbeschouwing van de „Algemene Beschouwingen" over de begroting van het dienstjaar 1967 van het Eilandgebied Curacao, lazen wij enkele interessante opmerkingen :

Namelijk :

„Waar de eigen middelen tekort schieten wordt een beroep gedaan op de kapitaalmarkt in het Eilandgebied om gelden, welke alhier verdiend zijn, wederom, door tus-

senkomst van de Overheid, in deze economie te investeren.

Dit is niet een sociale- maar ook een burgerplicht.

Het Bestuurscollege is er dan ook van overtuigd dat, zonder dat er dwingende wettelijke maatregelen getroffen behoeven te worden, gehoor zal worden gegeven aan zijn oproep om deel te nemen in de leningen tot dekking van de Kapitaaldienst-uitgaven."

Waren wij aanvankelijk enthousiast over dit voornemen, ons enthousiasme is sindsdien danig bekoeld.

Immers, bij de wijziging van de oorspronkelijke verordening is vastgesteld dat :

a. **Het Algemeen Pensioenfonds van de Nederlandse Antillen bijdraagt een bedrag van ƒ 1.400.000 in de desbetreffende lening ;**

b. **Het Algemeen Pensioenfonds alsnog bereid is gevonden bovendien een bedrag bij te dragen van ƒ 2.300.000 ;**

c. **Met het bedrag van ƒ 1.000.000, dat alreeds door het Pensioenfonds is toegezegd, komen we dan aan het respectabele bedrag van let wel : ƒ 4.700.000 waarmede het Pensioenfonds van de Nederlandse Antillen zijn participatie in leningen aan de Overheid van het Eilandgebied Curacao uitbreidt.**

Zodat dus het bedrag waarvoor een beroep gedaan wordt op de „vrije" kapitaalmarkt aanmerkelijk is geslonken en slechts een luttele ƒ 500.000 bedraagt.

Wij zijn het dan ook persé oneens met de stelling dat er géén dwingende wettelijke maatregelen behoeven te worden getroffen om de kapitaalmarkt van hier te laten deelnemen aan leningen tot dekking van de Kapitaaldienst-uitgaven.

Integendeel, de wettelijke dwang moet er met spoed komen. Al was het alleen maar ter bescherming van het Pensioenfonds. Een fonds dat primair is gesticht om de pensioenaanspraken van de ambtenaren veilig te stellen ; een fonds, dat de enige binding vormt, die de gepensioneerde ambtenaar nog met zijn voormalige werkgeefster heeft.

Immers kunnen wij ons zeer wel heugen, dat bij monde van de Minister-President is verklaard, dat de gepensioneerde Werknemer in Overheidsdienst geen ènkele binding meer heeft met de Overheid als voormalige werkgeefster. Dat dus generlei beroep op dezelver Overheid later mogelijk is. De enige, door de Regering erkende binding, is die met het Pensioenfonds.

En van de rente van het kapitaal van dat Pensioenfonds moeten de gepensioneerden leven. Het kataal mag nimmer worden aangetast. De beleggingen moeten dan ook zo veilig mogelijk, tegen de hoogst mogelijke rente, waar ook ter wereld geschieden. De oudedag-voorziening van de overheidwerknemers is tè belangrijk om ook maar ènig risico te lopen.

Waarom geeft U, Overheid, niet toe aan het verlangen van de bonden om óók een tweetal vertegenwoordigers van de georganiseerde werknemers in Overheidsdienst in de Raad van Toezicht te benoemen ?

In aanmerking nemende, dat de bijdragen die door de deelgenoten rechtstreeks in het fonds worden gestort, en de bijdragen die ten behoeve van de deelgenoten door de Overheid in het fonds worden gestort, zich verhouden als 1 : 3 en het belang van de deelgenoten afwegende tegen dat van de Overheid, mòet het mogelijk zijn tenminste 2 commissarissen op voordracht van de Algemene Nederlands Antiliaanse Ambtenaren Federatie te benoemen.

Van de overige 3 commissarissen kunnen dan door de Landsregering en door de Bestuurscolleges van de Eilandgebieden Aruba en Curacao elk één worden aangewezen.

Het Bestuurscollege van het Eilandgebied Curacao, dat voor een gemeenschappelijke aanvaarding, een gemeenschappelijke bereidheid en een gemeenschappelijke inspanning pleit, zal zeker geen bezwaren hebben tegen de bereidheid van de A.N.A.A.F., om het rechtstreeks toezicht op het door de Directeur van het A.P.N.A. te voeren algemeen beheer, gemeenschappelijk met de vertegenwoordigers van de ambtenarenorganisaties uit te oefenen.

De enige wettige drang die ten aanzien van beleggingen hier te lande uit het „verdiende" kapitaal bestaat, drukt uitsluitend en alleen op de pensioengelden van de werknemers in Overheidsdienst. Daaromtrent is bepaald dat tòt 30% van het kapitaal hier belegd kàn worden.

De vrije ondernemers, die hier kapitalen verdienen, zijn nergens verplicht om ook maar één cent te steken in wèlk sociaal of economisch project hier te lande.

Te stellen dat er in voldoende mate gehoor zal worden gegeven aan de oproep om zulks vrijwillig te doen, is naïef. Immers, wanneer bij een Kapitaaldienst-uitgave van *f* 5.200.000 door het Pensioenfonds alléén al *f* 4.700.000 wordt verstrekt, is slechts een intekening van de kapitaalbezitters van *f* 500.000 vereist en het is ook nog de vraag of ze dàt op tafel leggen.

Wij kunnen ons herinneren, dat nog maar kort geleden van de zijde van de Overheid werd gesteld dat ten aanzien van de „plaatselijke (obligatie) leningen", over lange termijn voor de Kapitaal-Dienst, de eerste besprekingen met particuliere institutionele beleggers gunstig waren verlopen.

Daar wordt volgens ons zéker niet het A.P.N.A. mee bedoeld.

Als deze besprekingen gunstig zijn geweest, waarom dan een zo grote verstrekking van de zijde van het Pensioenfonds ? Of zijn deze besprekingen, met die particuliere beleggers, louter over de nog resterende 5 ton gevoerd ?

Hebben de particuliere institutionele beleggers misschien bedankt voor de eer, om mede te helpen de economie van ons Eilandgebied te schragen ?

Wij weten het niet, maar deze vragen rijzen en doen ons vrezen dat het niet instellen van een wettelijke verplichting op dit punt slechts tot gevolg heeft, dat onze natie door bepaalde bedrijven en instellingen als de befaamde bedrijven en instellingen als de befaamde citroen wordt beschouwd.

De Algemene Nederlands Antilliaanse Ambtenaren Bond-Curacao wil duidelijk stellen, dat hij de bovengeschetste gang van zaken hoogst onbevredigend en beslist niet ongevaarlijk vindt. Hij doet nògmaals een dringend beroep op de Overheid de vrije kapitaalsvlucht aan wettelijke investeringsbanden te leggen en vertegenwoordigers van de representatieve organisaties van Overheidspersoneel in de Raad van Toezicht van het Algemeen Pensioenfonds te benoemen. Het is de hoogste tijd !

Uit Amb. Curacao.

NARE ERVARINGEN

Een onzer leden had ziektekosten voor een zijner kinderen, dat een operatie moest ondergaan Hoewel het bedrag dat met de operatie en het verblijf in het ziekenhuis gemoeid was beslist niet te verwaarlozen viel, kon hij het op dat ogenblik, zonder een voorschot nodig te hebben, betalen.

Vraag niet, hoe dit mogelijk was. Soms heeft men wel eens een potje. Voor een studieverzekering voor één of meer kinderen ; meestal zonen! Voor een bezoek aan ouders, die een huwelijksfeest vieren, waar men graag bij wil zijn. Voor een zoon òf dochter, die promoveert, een gebeurtenis die ieder ouder wil meemaken.

Ons lid had dus op dat ogenblik voldoende eigen middelen, om zonder voorschot de vrij hoge kosten te voldoen. Hetgeen hij deed. Drie maanden na de aanvang van het ziektegeval diende hij zijn verzoek tot een tegemotkoming in en wachtte.

Toen greep het noodlot in. Een tweede kind moest voor een operatie worden opgenomen en daar er geen eigen middelen meer waren, moest nu een voorschot worden gevraagd. Hetgeen werd verstrekt, waarop enige tijd later de terugbetaling, in overigens redelijke termijnen, een aanvang nam.

En nu komt er een abrupt einde aan bovenstaande historie, want de tegemoetkoming in de ziektekosten over het voorgaande kwartaal werd vastgesteld en.... NEEN, NIET UITBETAALD, MAAR MET HET VOORSCHOT, DAT VOOR HET TWEEDE ZIEKTEGEVAL WERD VERSTREKT, VERREKEND ! Zodat de promp te betaler thans nog steeds zonder eigen middelen zit. Die krijgt hij wel weer, als hij zijn verzoek om een tegemoetkoming van het thàns nog lopende kwartaal indient.

En HIER willen wij nu wel even een èrnstige waarschuwing richten tot onze meest degelijke en plichtsgetrouwe leden. Tot hen die nog spaarzin hebben en die van een matig en dikwijls eigenlijk niet toereikend salaris nog kàns zien wat te sparen. Tot hen, die „potjes" vormen en die „officieel" altijd om hun spaarzin worden geprezen.

Wees voorzichtig en gebruik liever niet je eigen geld om kosten te betalen, waar je een voorschot voor kunt krijgen. Want artikel 2 eerste lid van P.B. 1957 No. 153, houdende algemene maatregelen van de 22ste november 1957 regelende het verlenen van voorschotten uit 's Lands kas zegt : „DAT HET BEDRAG VAN HET VOORSCHOT EN DE WIJZE VAN TERUGBETALING IN IEDER VOORKOMEND GEVAL DOOR DE MINISTER VAN FINANCIEN NAAR OMSTANDIGHEDEN WORDEN VASTGESTELD." Zodat het bedrag der tegemoetkoming over een voorgaand kwartaal kan worden aangewend om een verleend voorschot voor ziektekosten over een nog lopend kwartaal te verreken.

Laten we dit met een voorbeeld toelichten. Een overheidsdienaar

heeft een inkomen van 800 gulden per maand. Zijn vrouw ondergaat een nieroperatie. Kosten *f* 1,200,—, hetgeen uit eigen middelen wordt voldaan. Een zijner kinderen ondergaat enige maanden later een blindedarmoperatie. Kosten *f* 450,—, waarvoor een voorschot wordt gevraagd. Pech achtervolgt de familie, want korte later moet een tweede kind voor dezlefde behandeling worden opgenomen. De kosten bedragen andermaal *f* 450,— en hiervoor wordt een twéédé voorschot opgenomen. Er zijn nu twee voorschotten van in totaal *f* 900,— opgenomen, die met *f* 45,— in de maand worden afgelost.

Inmiddels is de aanvraag voor de tegemoetkoming over het voorgaande kwartaal ingediend en nadat ons lid *f* 90 van de *f* 900 heeft afgelost, komt de uitkering (?) af.

Berekening : eerst 5% van het inkomen over 3 maanden = 3×*f*40= *f* 120 eigen kosten. Van het resterende bedrag, groot *f* 1.200—*f* 120= *f* 1.080 krijgt ons lid 75% of ¾ als tegemoetkoming toegekeerd (let wel : NIET UITGEKEERD!). Die tegemoetkoming bedraagt *f* 810 en is precies het bedrag, dat nog op de beide voorschotten van het lopende kwartaal moet worden afgelots.

RESULTAAT : ER VINDT GEEN UITKERING PLAATS. OONS LID KRIJGT VOORLOPIG NIETS !

Want de „interne” richtlijnen, zoals die door de Minister van Financiën gegeven zijn en door de Admniistratie van Financiën worden nageleefd, bepalen dat EEN (en niet dè) tegemoetkoming in ziektekosten met lopende voorschotten moet worden verrekend.

Vandaar onze waarschuwing om ziektekosten liever niet uit eigen middelen te voldoen, maar een voorschot te vragen. En gebruikt U voor de betaling van deze kosten beslist géén gelden, die voor het bekostigen van andere uitgaven bestemd zijn. U loopt kans, dat U in gròte moeilijkheden komt.

Zoals uit bovenstaande berekening blijkt moest ons lid voor het éérste ziektegeval (nieroperatie) *f* 120 + *f* 270 (25% of ¼ van *f* 1.080) *f* 390 zelf betalen.

Voor de twee volgende ziektegevallen (bindedarm-operaties) komt voor eigen rekening : *f* 120 + *f* 195 (25% of ¼ van *f* 780) = *f* 315.

Over tweemaal 3 maanden heeft de lid *f* 390 + *f* 315 = *f* 705 ziekte kosten voor eigen rekening te betalen.

MISSCHIEN DAT EEN AANVULLENDE ZIEKTEKOSTENVERZEKERING BIJ DE AMERICAN LIFE INSURANCE CO., ZOALS DOOR UW BOND MOGELIJK WORDT GEMAAKT, TOCH DE KOSTEN LOONT !

Een ander lid had een nare ervaring op een geheel ander gebied. Maar de vat. die de Overheid op zijn werknemers heeft, kwam hier toch wel weer schrijnend aan het licht.

Dit lid was Inkomstenbelasting aan het betalen, voorlopig, zowel als defiinitief. Niet prettig, maar noodzakelijk en onvermijdelijk. Toen kwam er nog een derde I.B.-biljet bij. Dat kan wel eens gebeuren. Een onstane achterstand moet worden ingelopen of er was iets vergeten. Zodat de inhouding op 3 aanslagen begon. Is daar iets tegen te doen, vroeg dit lid ? En gelukkig is dit inderdaad het geval.

Artikel 8 van P.B. 1956 No. 123 houdende algemene maatregelen op het inhouden van de inkomstenbelasting op de inkomsten, door ambtenaren en pensioengenietenden als zodanig genoten bepaalt : „De Administrateur van Financiën kan, indien de strikte toepassing der bepalingen omtrent de inhoudingstermijnen voor betrokkene tot grote bezwaren zou leiden, op diens schriftelijk verzoek daarvan afwijken. De beslissing op het verzoek geschiedt schriftelijk en is met redenen omkleed.

We wensen onze leden, die door toedoen van de belastingen in moeilijke financiële omstandigheden komen te verkeren, succes toe met hun verzoekschrift.

HEBT U GRIEVEN OF WENSEN ?
Houdt ze niet voor U, maar deel ze aan het bestuur mede.

NEDERLANDSE TOELAGEN OP ANTILLIAANS PENSIOEN

Op de pensioenen van bepaalde Surinaamse en Nederlands-Antilliaanse ambtenaren en leerkrachten van het bijzonder onderwijs, en op de pensioenen van hun weduwen en wezen, kan ten laste van de Nederlandse schatkist een toeslag worden verleend. Dit blijkt uit een Koninklijk Besluit, dat op 23 mei in het staatsblad is verschenen.

In grote trekken komt de regeling er op neer dat de bedoelde „over-zeese" pensioenen zodanig worden aangevuld, dat zij overeenkomen met het pensioen dat op grond van een gelijkwaardige Nederlandse betrekking zou worden genoten. Deze toeslag wordt echter niet automati,sch verleend; door of namens de belanghebbende moet hij worden aangevraagd bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling Overzeese Pensioenen, Hoofdskade 1, Den Haag.

Degene die gepensioneerd waren op 1 januari 1967 of daarna, doch voor 24 mei 1967, moesten dit verzoek indienen binnen drie maanden na 23 mei 1967.

Degenen die gepensioneerd zijn of worden na 23 mei 1967, moeten dit verzoek indienen binnen drie maanden na de datum van ingang van het pensioen

Op de voorjaars vergadering van de B.G.N.A. te Utrecht verstrekte de voorzitter van deze bond de volgende bijzonderheden: „Het dagelijks bestuur van de B.G.N.A. is voor een bespreking over deze kwestie driemaal in Den Haag geweest. Men werd op het Kabinet van de Vice-Minister-president steeds prettig ontvangen en voerde vruchtbare besprekingen met enige heren van de interdepartementale werkcommissie.

De basisregeling voor de toekenning van de toelagen is vastgelegd in het Koninklijke Besluit van 19 april 1967, dat is verschenen in Staatsblad no. 260 van 23 mei 1967, waarvan alle leden van de Bond van Gepensioneerden der Nederlandse Antillen door het bestuur een exemplaar werd toegezonden. Nu de basisregeling is vastgesteld, moet de wijze van uitvoering door de betrokken instanties nader worden bepaald.

De belangrijkste punten van de regeling zijn :

1. De regeling is bestemd voor uit Nederland naar de Nederlandse Antillen en Suriname uitgezonden en uit de dienst van deze staatsdelen gepensioneerde ambtenaren en hun nagelaten betrekkingen. Hierna zal verder uitsluitend over de Antilliaanse ambtenaren worden gesproken. De regeling geld in beginsel niet voor de zg. landskinderen, al zijn daarop uitzonderingen mogelijk.

2. De toelagen worden alleen toegekend aan **buiten** de N.A. gevestigde gepensioneerden ; dus overal ter werld, doch niet in de N.A.

3. De toelagen kunnen niet eerder worden genoten dan op 55-jarig leeftijd, behalve door eerder voor de dienst afgekeurden, terwijl uiteraard deze leeftijdsgrens evenmin geldt voor weduwen en wezen van de gepensioneerden.

4. Voor de grootte van de toe te kennen toelage wordt de functie van de gewezen Antilliaanse ambtenaar vergeleken met een gelijkwaardige van een Nederlandse gepensioneerde. Hiertoe zijn reeds enige tijd Nederlandse ambtenaren in de Nederlandse Antillen bezig een studie te maken van de daar bij de overheid voorkomende functies. De in de Nederlandse Antillen doorgebrachte diensttijd zal worden herleid tot Nederlandse diensttijd hiertoe zal de eerstgenoemde tijd waarschijnlijk met 4/3 worden vermenigvuldigd.

Blijkt hierbij, dat de gelijkwaardige Nederlandse gepensioneerde met de berekende diensttijd een in Nederlands courant uitgedrukt hoger pensioeninkomen heeft dan de Antilliaanse gepensioneerde, dan ontvangt de laatste een toelage ter grootte van het verschil.

Voor de omrekening in Nederlandse courant wordt in het K.B. gesproken van de „tegenwaarde", zodat aanpassing aan de koersverhouding plaatsvindt NA*f* 1,— = ± N*f* 1,92.

5. De toelage is facultatief ; zij wordt uitsluitend toegekend

Maandblad van de
Algemene Nederlands
Antilliaanse Ambtenarenbond
„Aruba"
Uitgegeven onder verantwoordelijkheid van het bestuur.

Secretariaat: ANAAB-Aruba:
J. LAMENS
Balashi 81 — Tel. 1883

Publicidad „EXITO" Aruba,
N.A., Wilhelminastr., O'stad

WERF EEN LID

op aanvrage door de belanghebbende, dus NIET ambtshalve. De aanvragen dienen te geschieden binnen 3 maanden na afkondiging van het K.B., dus vòòr 23 augustus 1967, en worden gericht aan het Ministerie van Binenlandse Zaken, Afdeling Overzeese Pensioenen, Hoofdskade 1 te Den Haag. De aanvragers krijgen dan van het Ministerie een vragenlijst toegezonden. Uitsluitend voor de tijdig ingediende aanvragen kan terugwerkende kracht gelden tot 1 januari 1967.

6. Van deze regeling moet men geen overdreven verwachtingen koesteren. Lang niet iedereen zal voor een toelage in aanmerking komen. Het is in ieder geval aan te bevelen zich op te geven voor de toezending van de vragenlijst; dit brengt geen ènkele verplichting voor de gepensioneerde mede.

7. Over het bedrag van de toelage zal inkomstenbelasting betaald moeten worden volgens de z.g. evenredigheidsmethode.

8. De premiebetaling voor de A.O.W. gaat gewoon door tot 65 jaar, doch bij toekenning van een toelage wordt van Nederlandse zijde een compensatie toegekend. Het percentage van die compensatie wordt jaarlijks voor de Nederlandse gepensioneerden vastgesteld.

9. Voor hen die reeds een A.O.W.-uitkering ontvangen zal bij het verkrijgen van een toelage een korting worden toegepast op de wijze, als bepaald voor de Indonesische pensioenen (Samenloopregeling Ind. Pensioenen 1960). Bij uitkeringen ingevolge de A.W.W. zal eveneens deze regeling worden toegepast.

10. Tenslotte wordt nogmaals opgemerkt, dat het indienen van een aanvrage tot geen ènkele verplichting leidt van de zijde van de gepensioneerde.